

Zák. z 8. dubna 1920 č. 275 Sb., jímž dle § 20 zřízeny byly nájemní úřady, měl vzhledem k tomu, že působnost jeho byla zák. z 21. prosince 1921 č. 488 Sb. prodloužena do 30. dubna 1922, platnost do tohoto dne; dle nového zák. o ochraně nájemníků z 27. dubna 1922 č. 130 Sb., který nabyt účinnosti ode dne 1. května 1922, přestala působnost dosavadních nájemních úřadů dnem 30. dubna 1922; dle § 34 zák. čís. 130/1922 platí v případech, ve kterých nebylo řízení před nájemními úřady zahájené, do 30. dubna 1922 skončeno, ustanovení, že bude soudem rozhodnuto jen, podá-li strana u soudu návrh nový dle tohoto zákona.

Dle toho přešla od 1. května 1922 veškerá pravomoc dle zák. o ochraně nájemníků na řádné soudy a pominula tímto dnem možnost, aby nájemními úřady bylo pokračováno v řízení, které nebylo do 30. dubna 1922 skončeno.

Nebyl tedy nájemní úřad již 17. srpna 1922 příslušný vydati nař. rozhodnutí, a bylo proto rozhodnutí toto zrušiti jako nezákonné, aniž bylo třeba zabývatí se dalšími námitkami stížnosti.

č. 3071.

Státní občanství: Na osoby, které — nabyvše do 28. října 1918 domovského práva v některé obci republiky rakouské — staly se podle čl. 6, odst. 3. brněnské smlouvy státní občany rakouskými, nelze použití ustanovení § 1 č. 3. úst. zák. č. 236/1920.

(Nález ze dne 8. ledna 1924 č. 68.)

Věc: Bruno M. v Praze proti ministerstvu vnitra o státní občanství.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: — — — —

Žal. úřad zamítl postupem stolic žádost st-lovu za uznání, že jest státním občanem čsl. ve smyslu § 1 č. 3. úst. zák. z 9. dubna 1920 č. 236 Sb. jednak z důvodů I. stolice, totiž proto, že při st-li není předpokladu tohoto zákonného ustanovení, když rodiče jeho v době nabytí působnosti mírové smlouvy neměli domovského práva na území republiky čsl., jednak z důvodů čl. 6, odst. 3 brněnské smlouvy.

Stížnost stavíc se na stanovisko, že není třeba, aby rodiče osob označených v § 1, č. 3. uvedeného úst. zák. měli v uvedené době domovské právo na území republiky čsl., že však naproti tomu čl. 6, odst. 3 brněnské smlouvy lze vztahovati jen k osobám, které před 28. říjnem 1918 a hlavně po tomto dnu měly také své bydliště na území republiky rakouské, tvrdí, že na st-le čl. 6, odst. 3 brněnské smlouvy použití nelze, nýbrž že se stal státním občanem čsl. podle § 1, č. 3 úst. zák.

Jest tedy v podstatě spor jedině o otázku, sluší-li státní občanství st-le posuzovati podle čl. 6, odst. 3 brněnské smlouvy nebo podle § 1 č. 3 úst. zák.

Nss vyslovil již v nál. Boh. 2925 adm. právní názor, že ustanovením čl. 6 smlouvy brněnské byla působnost ustanovení § 1, č. 3 uvedeného úst. zák. přesně ohraničena a omezena výlučně na osoby, které podle čl. 6 brněnské smlouvy nenabývají státního občanství rakouského. Na tomto názoru trvá nss i v tomto případě.

Jestliže tedy podle čl. 6, odst. 3 brněnské smlouvy státní občanství osob, které do 28. října 1918 nabyly domovského práva v některé obci republiky rakouské, se řídí podle tohoto práva domovského, t. j. jestliže se při těchto osobách použije pouze čl. 64 mírové smlouvy s Rakouskem, tedy osoby ty ve smyslu tohoto článku nabývají státního občanství rakouského, pak nelze na ně použití § 1 č. 3 úst. zák., nýbrž jediné čl. 6, odst. 3 brněnské smlouvy.

V tomto případě opřel žal. úřad rozhodnutí své také o čl. 6, odst. 3 brněnské smlouvy. Vycházel tedy z předpokladu, že st-1 nabyl domovského práva ve Vídni do 28. října 1918.

Stížnost tohoto předpokladu nepopírá. Není-li však sporu o tom, že st-1 nabyl domovského práva v obci republiky rakouské do 28. října 1918, pak jest ve smyslu čl. 6, odst. 3 brněnské smlouvy státním občanem rakouským, jest tedy při něm použití § 1, č. 3 úst. zák. vyloučeno.

Tvrdí-li stížnost, že na st-le nelze čl. 6, odst. 3 brněnské smlouvy použití, poněvadž ustanovení to předpokládá osoby, jež měly na území republiky rakouské také své bydliště již před 28. říjnem 1918, hlavně však po tomto dnu, stačí poukázat k tomu, že z ustanovení § 1, č. 3 úst. zák., o něž st-1 toto tvrzení opírá, tohoto předpokladu dovoditi nelze, poněvadž toto ustanovení se o bydlišti vůbec nezmiňuje, že však čl. 6 brněnské smlouvy předpokládá bydliště v republice rakouské jen u osob označených v odst. 4, nikoliv však u osob, jež spadají pod odst. 3 téhož článku, o něž v přítomném případě jde.

Jest tedy stížnost neodůvodněna a slušelo ji proto zamítnouti.

Č. 3072.

Š k o l s t v í: Kterak jest zjišťovati národnost školních dětí v řízení podle § 20 zák. z 27. listopadu 1905 č. 4 mor. z. z. z r. 1906?

(Nález ze dne 8. ledna 1924 č. 79.)

Prejudikatura: Boh. 1397, 1398, 1457, 1514, 1821, 2668, 3059 a j.

V ě c: Místní školní rada v P., Jan K. a soudr. (adv. Dr. Bedř. Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o vyloučení dítek z návštěvy školy.

V ý r o k: Nařikáné rozhodnutí, pokud jde o dítky Arnošta a Ludmilu K., Petra a Pavla K. a Engelberta Š. zrušuje se pro vady řízení, jinak se stížnost zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Min. škol. vyslovilo rozhodnutím z 9. ledna 1923 toto:

»Šetřením zjištěno bylo, že dítky Arnošt a Ludmila K., František, Adolf a Jana Č., Petr a Pavel K. a Engelbert Š., docházející do německé obecné školy v P., jsou národnosti české.

Jest tedy jediné slušno ve smyslu § 20 zák. z 27. listopadu 1905 č. 4 z. z. z r. 1906, aby výše uvedené dítky docházely nadále do české školy obecné v K., neboť návštěva jejich v německé obecné škole v P. nesrovnává se s výše uvedeným ustanovením zákonným.«